

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/218/2020
Identifikačné číslo spisu: 5817203924
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5817203924.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Y. M., bývajúceho v O., proti odporcovi I. P., bývajúcemu v D., zastúpenému Mgr. Igorom Paliderom, advokátom, so sídlom v Zubrohlave 215, v konaní o zníženie výživného pre plnoleté dieťa, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2Pc/20/2017, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 31. marca 2020 sp. zn. 11CoP/10/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. októbra 2019 č. k. 2Pc/20/2017-176 uložil navrhovateľovi povinnosť prispievať na výživu I. P., rod. P., nar. J. sumou 50 eur mesačne vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred, počnúc od 21. júla 2017. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol s tým, že sa mení rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 5P/46/2012-123 z 13. decembra 2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoP/34/2013 z 11. apríla 2013 v časti o určenie výživného na odporcu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zistil zmenu pomerov, ktorá nastala tak na strane navrhovateľa, ako aj na strane odporcu a túto zmenu porovnal so schopnosťami a možnosťami navrhovateľa ako osoby povinnej platiť výživné. Dospel tak k záveru, že zníženie výživného je odôvodňované práve nedostatkom schopností a možností otca prispievať dosiaľ určenou sumou výživného z dôvodu, že navrhovateľ a jeho rodina (družka a štyri deti) sa nachádzajú v nepriaznivej ekonomickej situácii, na ktorej má podiel aj nepriaznivý zdravotný stav navrhovateľa brániaci mu nájsť si pre neho vhodnú prácu, prostredníctvom ktorej by zlepšil hlavne finančné pomery svojej rodiny. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 31. marca 2020 sp. zn.

11CoP/10/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Uviedol, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Konštatoval vecnú správnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pre úplnosť konštatoval, že ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku odporcu spočívajúcu v tom, že navrhovateľ svoj zdravotný stav veľmi dobre poznal, keďže pracoval v bani minimálne 15 rokov a mal vedomosť, že jeho zdravotný stav sa bude len zhoršovať. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že pomery navrhovateľa sú zhoršené aj tým, že jeho schopnosti, medzi ktoré patrí aj zdravotný stav, sú obmedzené, čo bolo aj preukázané lekáorskými vyšetreniami navrhovateľa od roku 2016, ktoré vyústili do operačného zákroku navrhovateľa v roku 2018, ktorý mal obnoviť funkčnosť a dokonalú hybnosť v ľavej ruke, k čomu však nedošlo. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Dospel k záveru, že jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvoinštančný súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody tak navrhovateľa, ako aj odporcu boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal odporca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP a na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Uviedol, že skutočný príjem navrhovateľa z jeho pracovnej činnosti mal odvolací súd podrobiť riadnemu prieskumu a mal prísť k záveru, že sú splnené podmienky pre uplatnenie postupu podľa § 63 Zákona o rodine. Rovnako považuje za nedostatočné vyporiadanie sa súdov s posudzovaním majetkových pomerov navrhovateľa, konkrétne s rozsahom a skutočnou hodnotou vlastného nehnuteľného majetku. Má za to, že súdy nesprávne vyhodnotili, že navrhovateľ vlastní majetok nepatrnej hodnoty, pričom konštatuje, že tento záver si osvojil aj odvolací súd, pričom listinné dôkazy svedčia o inom. Teda má za to, že z odôvodnenia súdov nižšej inštancie vyplýva, že vôbec nebrali do úvahy účelovosť argumentácie navrhovateľa a vydali nepreskúmateľné rozhodnutie. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, od ktorej sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a to od otázky „či umožňuje absencia riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu k podstatným odvolacím dôvodom žalovaného a jeho nepreskúmateľnosť z pohľadu žalovaného uplatniť výnimočne postup podľa druhej vety stanoviska R 2/2016 s prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania v tomto konaní“. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Navrhovateľ navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolateľ v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a nepreskúmateľné v tom, že odvolací súd nezistil skutočný príjem navrhovateľa, nesprávne vyhodnotil majetkové pomery.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. V súvislosti s uvedenou námietkou arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký

argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

15. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok.

16. Dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia zmeny majetkových pomerov na strane navrhovateľa uviedol, že u navrhovateľa pribudla jedna vyživovacia povinnosť k maloletej R., nar. J., je jej matka a zároveň družka navrhovateľa na rodičovskej dovolenke s mesačným príjmom pozostávajúcim z rodičovského príspevku 220,70 eur a prídavkov na štyri deti 97,36 eur. Príjem navrhovateľa pozostáva z invalidného dôchodku 330,20 eur. Spolu príjem rodiny navrhovateľa je daný sumou 648,26 eur, a z nej je vyživovaných 6 osôb (navrhovateľ a družka + 4 maloleté deti) a splácaný je úver na bývanie 300 eur mesačne, na pokrytie ktorého si navrhovateľ občasne, podľa potreby, brigádne privyrába u svojho brata. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že rodina navrhovateľa pritom nevlastní hnutelný alebo nehnuteľný majetok väčšej finančnej hodnoty, skôr naopak, obýva záhradnú chatku (altánok) bez vody a elektriny, čo svedčí o tom, že sa nachádza v nepriaznivej ekonomickej situácii. Pomery navrhovateľa sú zhoršené aj tým, že jeho schopnosti, medzi ktoré patrí aj zdravotný stav, sú obmedzené. Bolo preukázané, že navrhovateľ od roku 2016 podstupuje lekárske vyšetrenia a v roku 2018 podstúpil operačný zákrok majúci za následok funkčnosť a dokonalú hybnosť ľavej ruky. V období od 08.04.2019 do 31.05.2019 bol navrhovateľ práceneschopný pre prolongovaný zápal dolných dýchacích ciest. Ide o faktor - zníženie schopností, ktorý mu výrazne ovplyvňuje možnosti pri hľadaní a nájdení si vhodného zamestnania, teda ovplyvňuje možnosti navrhovateľa uplatniť sa na trhu práce a zamestnať sa práve v dôsledku jeho znížených (zdravotných) schopností. Ďalej dôvodil, že zníženie výživného je odôvodňované práve nedostatkom schopností a možností otca prispievať dosiaľ určenou sumou výživného z dôvodu, že navrhovateľ a jeho rodina (družka a štyri deti) sa nachádzajú v nepriaznivej ekonomickej situácii, na ktorej má podiel aj nepriaznivý zdravotný stav navrhovateľa brániaci mu nájsť si pre neho vhodnú prácu, prostredníctvom ktorej by zlepšil hlavne finančné pomery svojej rodiny. Pomery na strane odporcu sú pritom výrazne na vyššej úrovni, matka odporcu dosahuje netto príjem cca 800 eur mesačne, z neho sú vyživované dve osoby (odporca a jeho matka), nehovoriac o tom, že matka je (spolu) vlastníkom nehnuteľného majetku - domu, ktorý obýva so svojimi rodičmi (starými rodičmi) a tí sa potom nevyhnutne musia podieľať na výdavkoch spojených (aj) s ich bývaním. Pomery na strane odporcu sú lepšie, než sú pomery maloletých detí navrhovateľa. Vychádzajúc z predpokladu, že každé dieťa sa má rovnakou mierou podieľať na životnej úrovni svojich rodičov, od ktorej sa odvíja aj schopnosť a možnosť prispievať na ich výživu, súd prvej inštancie navrhovateľovi znížil výživné na sumu 50 eur a nie na 30 eur. Prihliadol aj na to, že deti navrhovateľa sú podstatne mladšie a neštudujú na vysokej škole, oproti tomu odporca je študentom na vysokej škole, a preto výživné určované 30 % sumou zo sumy životného minima, čo je navrhovateľom žiadaná suma cca 30 eur, ktorú je napokon povinný plniť každý rodič dieťaťa (v súdnej veci navrhovateľ na svoje ďalšie 4 deti), nemôže odporcovi postačovať. Podľa súdu prvej inštancie odporca pre svoj vek a štúdium na vysokej škole má iné odôvodnené potreby ako ostatné deti navrhovateľa, ktoré študujú na základnej škole a sú nižšieho veku. Z toho dôvodu znížil výživné na odporcu na sumu 50 eur počnúc dňom podania návrhu, ako žiadal navrhovateľ. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že táto suma zohľadňuje

jednak odôvodnené potreby odporcu a jeho pomery a zároveň schopnosti a možnosti navrhovateľa a pomery jeho rodiny a na neho výživou odkázané osoby. Vo zvyšnej časti návrh na zníženie ako nedôvodný z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

17. Odvolací súd doplnil, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom smere, že pomery navrhovateľa sú zhoršené aj tým, že jeho schopnosti, medzi ktoré patrí aj zdravotný stav, sú obmedzené, čo bolo aj preukázané lekáorskými vyšetreniami navrhovateľa od roku 2016, ktoré vyústili do operačného zákroku navrhovateľa v roku 2018, ktorý mal obnoviť funkčnosť a dokonalú hybnosť v ľavej ruke, k čomu však nedošlo. Pričom zároveň konštatoval, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné.

18. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že obsah spisu, ako aj obsah odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

19. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, od ktorej sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to od otázky „či umožňuje absencia riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu k podstatným odvolacím dôvodom žalovaného a jeho nepreskúmateľnosť z pohľadu žalovaného uplatniť výnimočne postup podľa druhej vety stanoviska R 2/2016 s prípustnosťou a dôvodnosťou dovolania v tomto konaní“.

20. Vo vzťahu k tejto námietke dovolací súd uvádza, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

21. Vzhľadom na nastolenú dovolaciu otázku dovolací súd konštatuje, že predmetnou otázkou sa už dovolací súd zaoberal pri námietke dovolateľa vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP, kde dovolací súd konštatoval, že k odklonu od R 2/2016 veta druhá nedošlo, a z toho hľadiska dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné.

22. Vzhľadom na uvedené, nakoľko dovolanie dovolateľa vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je dôvodné, dovolaciu súdu neostávalo iné, ako dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.